

Inhoud

Een woord van dank	7
Een woord vooraf	9
1. Ouders die bidden	17
2. In Gods handen	34
3. Hemelse bescherming	39
4. Een besef van aanvaarding	45
5. Een eeuwige toekomst	51
6. Respect en gehoorzaamheid	57
7. Gezonde familiebanden	63
8. Godvruchtige vrienden en voorbeelden	68
9. Verlangen naar de dingen van God	73
10. Zoals God hem of haar gemaakt heeft	78
11. Liefde voor de waarheid	84
12. Gezondheid en genezing	90
13. Eten, drinken en bewegen	95
14. Honger naar kennis	100
15. Talenten die God gegeven heeft	104
16. Beheersing van de tong	109
17. Aangetrokken tot zuiverheid	114
18. Geestelijke reiniging van de kinderkamer	119
19. Leven zonder vrees	124
20. Gezonde gedachten	129
21. Blijdschap in de Heer	134
22. Vrij van erfelijke belasting	138

23. Afkeer van alcohol en drugs 145
24. Afwijzing van seksuele losbandigheid 149
25. De juiste huwelijkspartner 154
26. Vergeving als levenshouding 160
27. Bereidheid tot berouw 166
28. Afbraak van zondige bolwerken 171
29. Wijsheid en onderscheiding 176
30. Groeien in geloof 180
31. Bidden als ze volwassen zijn 187

Bijlage: Bidden met andere ouders samen 201

Een woord vooraf

Mijn moeder is een fijne moeder voor mij. Ze bemoedigt me en probeert me bij alles te helpen. Ik ben heel dankbaar voor haar gebed en haar liefde. Ze bidt elke dag voor mij, en ik denk dat dit een van de redenen is dat ik het red op school en in het leven. Haar gebeden betekenen heel veel voor mij. Dankzij die gebeden ben ik wie ik ben.

Ooit hebben haar gebeden gezorgd voor een heerlijke verandering in mijn leven, iets wat in mijn ogen onmogelijk leek. Op school had ik een klasgenootje dat altijd heel gemeen was. Ik durfde nooit in haar buurt te komen, want ik was bang voor haar. Toen ik dat aan mijn moeder vertelde, vond ze dat we samen moesten bidden voor dat meisje. Ik vond het wel een goed idee en dus baden we tot het einde van het schooljaar bijna elke dag voor haar, en zelfs tijdens de zomervakantie. Het jaar daarop gebeurde er een wonder. Het meisje was volkomen veranderd en werd een van mijn beste vriendinnen. Dat heeft me enorm aangegrepen en het is een van de beste dingen die mij ooit zijn overkomen.

De gebeden van mijn moeder hebben echt geholpen! Niet dat ze altijd meteen worden verhoord, maar het bidden of de gedachte dat er voor mij gebeden wordt, geeft mij een heel goed gevoel. Ik ben dankbaar voor God en voor mijn moeder. Dank je wel, Mam.

Amanda Omartian (13 jaar)

Amanda, tien jaar later

De afgelopen tien jaar heb ik elke dag gemerkt dat mijn moeder voor mij bidt. En nu geniet ik van de verhoring van de ontelbare gebeden die ze mijn leven lang voor mij heeft opgezonden. Ook al besepte ik het toen niet, ik weet dat haar gebeden mij hebben beschermd – waar ik ook was en wat voor domme dingen ik ook deed. Ik hoop dat ik een beetje op haar ga lijken. Zij heeft ons gezin met haar gebeden bij elkaar gehouden. Ze heeft zich elke dag zo dicht aan God vastgeklemd, dat de vijand geen vat op ons heeft kunnen krijgen, hoe hij ook geprobeerd heeft om voet aan de grond te krijgen in ons leven. Soms wist ik dat de situatie waarin ik verkeerde gevaarlijk was, of dat er iets vreselijks zou kunnen gebeuren, en op zo'n moment kon ik alleen maar wanhopig God om hulp smeken. Achteraf zie ik wat er had kunnen gebeuren, als mijn ouders niet al die tijd voor me hadden gebeden, vooral tijdens zo'n crisis in mijn leven. Hun gebeden hebben me beschermd, gesterkt en de weg gewezen, zelfs als ik niet wist dat ik bescherming, kracht of leiding nodig had. Ik ben ervan overtuigd dat ik zonder hen niet zo'n stabiel, gelukkig en hoopvol mensenkind zou zijn. Het gebed is zo'n belangrijk onderdeel van mijn leven geworden, dat ik nu trouw deelneem aan de wekelijkse gebedsgroep voor vrouwen, waaraan mijn moeder leiding geeft. Ik weet dat ik niet zonder gebed zou kunnen leven.

Amanda Omartian (23 jaar)

Ik moet zeggen dat ik echt gezegend ben met een stel ouders, die liefdevol en zorgzaam, bijzonder begripvol en, echt waar, soms zelfs grappig zijn. Maar al hebben mijn ouders heel wat kwaliteiten, wat ik het meest respecteer in hen is hun aanhoudend gebed voor mijn zus en mij en ons dagelijkse leven. Als ik

u zou moeten vertellen hoeveel hun gebeden voor mij hebben betekend en wat ze hebben uitgewerkt, zou ik waarschijnlijk meer te schrijven hebben dan mijn moeder. Maar omdat u dit boek waarschijnlijk niet hebt gekocht om mijn pennenvrucht te lezen, zal ik me beperken tot die momenten in mijn leven toen het echt iets betekende om biddende ouders te hebben.

Mijn hele achttienjarige leven lang hebben mijn ouders voortdurend gebeden voor mijn veiligheid. Tijdens mijn jeugd in het 'vredige' Los Angeles hebben die gebeden me beschermd voor gevaar. Ik herinner me nog goed die ene keer toen ik nog op de middelbare school zat en God me beschermde tijdens een ernstig auto-ongeluk. Ik zat die ochtend samen met twee andere jongens in een auto op weg naar school. We droegen geen veiligheidsgordels, toen we bijna frontaal in botsing kwamen met een andere auto die op een kruising linksaf sloeg. Een van mijn vrienden raakte zwaargewond, toen hij door de voorruit vloog. De bestuurder klapte met zijn gezicht tegen het stuur. Ik zat achterin en had alleen maar een lichte verwonding aan mijn rug. Dat ongeluk had ons het leven kunnen kosten, maar God legde zijn beschermende hand op ons en spaarde ons alle drie. Op dat punt in mijn leven beseftte ik hoe belangrijk het gebed is. Ik kreeg meer oog voor Gods enorme kracht midden in rampzalige situaties.

Ik ben mijn ouders eeuwig dankbaar voor hun aanhoudende gebed voor mijn leven. Het heeft me niet alleen voor gevaar behoed, maar me ook op het rechte pad gehouden en mij geholpen eerlijk en ethisch te leven.

Nu ik achttien ben, veranderen de gebeden van mijn ouders enigszins. Ik vermoed dat ze bidden dat ik snel het huis uit ga om te trouwen, zodat ze het huis weer voor zichzelf hebben.

Christopher Omartian (18 jaar)

Christopher, tien jaar later

Als ik terugkijk naar de afgelopen tien jaar, is het overduidelijk wat voor een enorme kracht het gebed heeft gehad en waar dat gebed me naartoe heeft geleid. Ik ben nog steeds gezegend met dezelfde liefdevolle, zorgzame ouders, en ja, ze doen nog steeds hun best om grappig te zijn. Maar ik weet beter dan ooit hoeveel het voor mij betekent dat ik ouders heb die genoeg van me houden om voortdurend voor mijn welzijn te bidden. Ik zou niet weten wat er van mij zou zijn terechtgekomen, zonder de gebeden van mijn ouders. Zij hebben me laten zien wat het betekent om zonder ophouden te bidden.

Een paar jaar geleden was ik op een hellend vlak terecht gekomen. De tijd die ik besteedde aan Bijbel lezen en gebed was eerder een sleur dan de krachtige, transformerende ervaring die hij zou moeten zijn. Het gevolg was dat het op een aantal gebieden van mijn leven niet zo goed ging. Financieel zat ik aan de grond. Ook werd ik bedrogen door iemand die ik jarenlang had vertrouwd. Maar bovenal was ik mijn vreugde en vrede kwijt.

Ik weet nog dat ik op een avond mijn moeder opbelde, haar vertelde hoe het er met mij voorstond en haar vroeg om voor mij te bidden.

Ze antwoordde dat God me met een bepaalde bedoeling in deze situatie had gebracht en dat Hij probeerde mij ergens op te attenderen.

Toen ik de volgende dag de Bijbel opensloeg, las ik tot mijn stomme verbazing: 'Zoek liever eerst het koninkrijk van God en zijn gerechtigheid, dan zullen al die andere dingen je erbij gegeven worden' (Matteüs 6:33). Ik had dat al zo vaak gelezen, maar nog nooit beseft hoe duidelijk en eenvoudig die woorden waren. Ik was zo van de weg afgeraakt, door de uitdagingen die voor mij lagen, dat ik God voortdurend vroeg iets te doen in mijn leven, in plaats van de Heilige Geest te vragen mijn leven

te besturen. Op dat moment liet ik mij op mijn aangezicht voor de Heer vallen, met als enige verlangen Hem te vinden.

Wat ik hiermee wil zeggen? God laat blijkbaar toe dat we bedolven worden onder onze problemen, terwijl Hij intussen geduldig wacht totdat we zijn wil als belangrijkste doel voor ons leven aanvaarden. Dan worden die moeilijke momenten het middel dat God gebruikt om ons tot een diepere relatie met Hem te brengen.

Ik twijfel er geen moment aan dat God mij riep om Hem te vertrouwen en mijn eigen vertrouwde wereldje te verlaten. Had ik dat dieptepunt niet gekend, dan zou ik niet zijn waar ik nu ben. Ik kan een behoorlijk zware werklast aan. Ik ben een nieuwe onderneming begonnen en sta op het punt te trouwen met een mooie en godvrezende vrouw, Racquel, zonder twijfel de liefde van mijn leven. Dat zijn stuk voor stuk geweldige zegeningen van de Heer waarmee Hij mij heeft gezegend, veel meer dan ik verdien. En het feit dat mijn ouders steeds vurig hebben gebeden voor de verdieping van mijn wandel met de Heer heeft daaraan heel veel bijgedragen. Natuurlijk doel ik nu grotendeels op de gebeden van mijn moeder, want de helft van mijn vaders gebeden zich richt op het succes van de Chicago Bears.

Christopher Omartian (28 jaar)

Stort je hart uit als water,
ten overstaan van de Heer.
Hef je handen naar hem op,
voor het leven van je kinderen...

KLAAGLIEDEREN 2:19

Ouders die bidden

Het is de mooiste baan. Het is de moeilijkste baan. Het kan de pijnlijkste baan zijn. Niets geeft zoveel voldoening en niets is zo stimulerend. Niets is zo uitputtend en zo slopend.

Geen enkel aspect van uw leven geeft u zoveel voldoening als alles goed gaat. Geen enkel aspect van uw leven geeft u zo 'n sterk gevoel van mislukking als het fout gaat.

OUDERSCHAP!

Het woord alleen al kan tegenstrijdige gevoelens oproepen. We doen bij de opvoeding van onze kinderen ons uiterste best. Maar net als we denken dat we het ouderschap volledig onder de knie hebben, betreden we opeens weer een nieuw terrein. Elke leeftijd en elke fase in de opvoeding heeft zo zijn eigen problemen. Soms varen we er moeiteloos doorheen. Soms krijgen we te maken met stormen en vloedgolven. Soms raken we zo uitgeput, dat we het liefst het bijltje erbij neer gooien en ons laten meenemen door de storm, waarheen die ons ook brengt.

Maar ik heb goed nieuws. We hoeven ons niet te laten opzweepen door de wind en te laten meesleuren met het wisselende tij. We hoeven het leven van onze kinderen nooit aan het toeval over te laten.

We hoeven niet gespannen door de kamer te ijsberen, nagelbijtend, handenwrijvend, niet wetend wat we met die vrese-

lijke tweejarigen of die zenuwslopende tieners aanmoeten. We hoeven niet bang te zijn voor iedere nieuwe ontwikkelingsfase, voor gevaren die mogelijk op de loer liggen. En we hoeven ook geen volmaakte ouders te zijn. We kunnen nu beginnen – op dit ogenblik – om een positieve invloed uit te oefenen op de toekomst van ons kind. Het is nooit te vroeg en nooit te laat. Het maakt niet uit of het kind drie dagen oud is en volmaakt, of dertig jaar en verward in de derde echtscheiding als gevolg van een drankprobleem. In elke fase van hun leven hebben onze kinderen behoefte aan ons gebed en zullen ze er baat bij hebben.

Het geheim is dat we het niet allemaal zelf moeten doen, maar dat we hulp zoeken bij de deskundigste Ouder aller tijden – onze hemelse Vader. Van daaruit moeten we stap voor stap elk detail in het leven van ons kind met gebed omringen. Daar gaat een enorme kracht van uit, meer dan de meeste mensen zich kunnen voorstellen. Onderschat nooit de kracht van biddende ouders!

Als het op ouderschap aankomt, heb ik zelf niet het beste voorbeeld gehad. Ik ben opgevoed door een moeder die geestesziek was en die mij vaak mishandelde. In mijn boek *Stormie* heb ik verteld over die mishandelingen en de wonderbaarlijke genezing van de nadelige gevolgen daarvan. Ik heb ook verteld dat de komst van mijn eerste kind, onze zoon Christopher, mij deed beseffen dat ik in staat was mijn kind te mishandelen. Ik ontdekte dat we zonder God veroordeeld zijn om de fouten uit ons verleden te herhalen, en na te openen wat ons is voorgeleefd. Een scène uit uw kinderjaren kan in een flits worden geprojecteerd op het scherm van uw geest en kan vervolgens op een zwak moment op het podium van uw leven ten tonele worden gevoerd – voordat u beseft wat er aan de hand is. Dat kan zo snel gaan dat u zich niet sterk genoeg voelt om die neiging te beheersen – en het gevolg kan zijn dat u uw kinderen mishandelt, verbaal of lichamelijk. Dit gaat weer gepaard met een schuldgevoel dat onvermijdelijk wortel schiet en uitgroeit tot vaak verlamme-

properties. Gelukkig ben ik destijds goed begeleid en was ik met deze steun in staat het probleem te overwinnen voordat ik mijn kind schade zou kunnen berokkenen, maar niet iedereen is zo bevoorrecht.

Omdat ik me er pijnlijk van bewust was dat ik geen positief beeld van het ouderschap had om na te volgen, was ik nerveus en gespannen toen mijn eerste kind werd geboren. Ik was bang dat ik hem zou aandoen wat mijzelf was aangedaan. Ik las elk boek over ouderschap dat ik maar kon vinden en woonde zoveel mogelijk studiedagen bij over christelijke opvoeding. Ik probeerde mijn voordeel te doen met al die goede en nuttige informatie, maar voor mijn gevoel was het nooit genoeg. Ik werd geplaagd door ontelbare kwellende zorgen over de sociale, geestelijke, emotionele en mentale groei van mijn zoon, maar ik was vooral bang dat hem iets vreselijks zou overkomen. Ontvoering, verdrinking, een ongeluk met blijvende verminkingen, onherstelbare verwondingen, ziekten, seksuele aanranding, misbruik, verkrachting of de dood... al die mogelijkheden maakten mij bang voor zijn toekomst. Hoezeer ik ook probeerde geen overbezorgde moeder te zijn, bij elk artikel in krant of tijdschrift en bij elke tv-journaal over misdaad groeide mijn zorg over zijn welzijn. Bovendien woonden we in Los Angeles, een stad waar de misdaad welig tierde. Het was meer dan ik aankon.

Op een dag schreeuwde ik God in gebed toe: 'Heer, dit is te veel voor mij. Ik kan mijn zoon niet vierentwintig uur per dag in de gaten houden. Zo krijg ik geen moment rust.'

In de daarop volgende weken liet de Heer mij zien dat ik Christopher aan Hem moest toevertrouwen. Mijn man en ik hadden onze zoon tijdens een kerkdienst aan God opgedragen, maar God wilde meer dan dat. Hij wilde dat we Christopher elke dag aan Hem zouden geven. Dit betekende niet dat we onze verantwoordelijkheid als ouders zouden verzaken. Nee, op die manier zouden we een volledig partnerschap met God aangaan. Hij

zou de zware last van ons overnemen en ons de wijsheid, kracht, bescherming en bekwaamheid geven die we zelf tekortkwamen. Wij zouden ons aandeel leveren, door ons kind gehoorzaamheid bij te brengen, hem te onderwijzen, te verzorgen en ‘van jongs af aan de juiste weg te leren’, wetende dat ‘het zal er niet van afwijken wanneer het oud geworden is’ (Spreuken 22:6). Wij moesten erop vertrouwen dat God ons bekwaam zou maken om ons kind naar behoren op te voeden, en dan zou Hij ervoor zorgen dat het leven van ons kind gezegend zou zijn.

Een belangrijk deel van onze taak was om alle details van het leven van ons kind te omringen met gebed. Door dat te doen, leerde ik om elke zorg, angst, ongerustheid of elk mogelijk scenario dat in mij opkwam te zien als een aansporing van de Heilige Geest om voor dat specifieke onderwerp te bidden. Terwijl ik leerde Christopher met gebed te omringen, hem los te laten en in Gods handen te leggen, bevrijdde God mijn gedachten van die specifieke zorg. Dit betekent niet dat, als ik eenmaal voor iets had gebeden, ik er daarna nooit meer voor bad, maar ik was in elk geval een tijdlang bevrijd van de last. Zodra die zorg mij weer in zijn greep kreeg, bad ik er opnieuw voor. God beloofde niet dat mijn kind nooit iets ernstigs zou overkomen, maar het gebed maakte wel een weg vrij waardoor God in het leven van onze zoon werkte en ik er op een ontspannen manier mee kon omgaan.

Ik leerde ook dat ik niet moest proberen om door het gebed mijn kind mijn eigen wil op te leggen. Dat leidt alleen maar tot frustratie en teleurstelling voor alle betrokkenen. U weet wel wat ik bedoel, zo’n gebed waartoe we allemaal geneigd zijn: ‘God, ik bid dat Christopher later met de dochter van mijn beste vriendin zal trouwen.’ (Het zou toch heerlijk zijn om haar ouders als schoonfamilie te hebben!) Of: ‘Heer, wilt U ervoor zorgen dat Amanda op die school wordt aangenomen.’ (Dat verhoogt mijn gevoel van eigenwaarde.) Natuurlijk zouden we de dingen die